

סניגוריה, שהושמעו מדי פעם, תוך כדי מהלך המשפט, כאילו שריף שני הוא ש' דחה את הישיש להגיש את המשפט, לאחר שקנה ממנו חלק ממה שתביעה זו עשויה להכניס לו, במיקרה של הצלחה במשפט.

מכר את האדמה הלאה, בהסתמכו על יפויי כוח המרשים לו לעשות בקרקעות אלה כ' בתוך שלו. יומו השלישי בבית-המשפט היה יומו ה' קשה הראשון של אל-מטרי. עורך-הדין מיכ' אל כספי נוסף בפניו ציקים של פולאק,

פרקליט ביישוי ועד מטרי תמונה עתיקה במציאות חדשה

אותם פדה אל-מטרי עצמו. הסכום התקרב ל-272 אלף הליי, שפולאק הודיע כי שילם עבור הקרקעות לפני מספר שנים. הישיש הסתבר בתשובותיו, התחמק תמיד בטענה כי אינו יודע מה עשה.

אך הישגו של כספי היה אחר. תוך כדי חקירה, הצליח להוציא מפי העד כי חתם על יפויי-כוח לפרקליטו, עורך-הדין יהודה פרנקל, דחאק בפתח-התקווה. בדיקה מהירה העלתה שם העתקי מיסמכים, מהם הסתבר כי אל-מטרי מכר לאדם בשם שריף שניס חלקים המסתכמים ב-50% מן הקרקעות ש' הוא דורש בחזרה מופלאק, וכי קיבל מ' שני את התמורה המלאה עבורם.

הלא העדת כי מימך לא מכרת שום אדמה — לא לפולאק ולא לכל אדם אחר! היקשה כספי, והנה מסתבר שמכרת ל' שני.

כאן יצא המרצע מן השק. לדברי הישיש: הוא לא קיבל משני שום תמורה. אילט שני — אחת הדמויות הערביות הבולטות באזור תל-אביב, הנשוי לאשה יהודיה — התחייב לשאת בכל ההוצאות הכרוכות ב' תביעת אל-מטרי נגד פולאק, אם יזכה אל-מטרי במשפט. הרי יהיה לחזויה-מכירה תו' קן. אם יפסיד — לא יקבל שני דבר. היתה זו הודאה שתאמה את הערות ה'

נאשמת כהן פירצה קודמת לפרוצה

משפט עלי גיטארה

קבוצת גברים טיפסה במעלה הבית מספר 525, שבשכונה ג' בבאר-שבע. אחד מהם נקש על הדלת שבקומה השניה וכולם נבלעו בדירה. השקט בחשכת הערב שבחדר המדרגות נמשך כמה שניות. „אתם מחכים עד שימשהו יוצא“, אמר קול גברי, במעלה ה' מדרגות מן הקומה השניה לשלישית, „ואז אנחנו נכניסם פנימה.“

קבוצת השוטרים בלבוש-אזרחי ירדה והת' קרבה לדלת. קול חריקת מנעול נשמע ועוד טרם הספיק המבקש לצאת להציג את כף רגלו על המיפתן, פרצה חוליית השוטרים פנימה. בעלת הבית, אסתר כהן (35), ניסתה להתנגד, אך הסמל הרף אותה. היתה בידו סקודה חיוטה והוא חיכה באריכות עד ששני הגברים והצעירה שהיו בדירה יספיקו להת' לבש, הובילם לתחנת המשטרה.

כעבור כמה שבועות היה תיק התביעה מוכן: אסתר כהן הואשמה בניהול בית' בושת.

לא רק להופעות. לא היה כמעט איש בבאר-שבע, אפילו שלא מן החוגים הנמיר כים, שלא הכיר את אסתר כהן ועיסוקיה. אולם היא היתה מצויה בנאותה כי מצדקה הרשמי הוא רק דגנית. ואומנם, לא אחת הרי פיעה אסתר עבת הבשר בריקודים מוחיים בחתונות ומסיבות פרטיות, כשבעלה מלווה אותה בניגונה על גיטרה. היה לה אפילו נהג פרטי שהיה נוהג להביאה למקום ההופעה.

עד שהבחינה המשטרה כי הנהג מסיע לא רק את אסתר למקומות חפצה — אלא גם אנשים אחרים לביתה. עיקוב קצר גילה כי ביתה של אסתר משמש כבית-בושת פעיל. אסתר טרבה להורות באשמה, אולם עד-תה של עדת-התביעה הראשית, שטרם מלאו לה 16, היתה מעועעת. היא סיפרה כי הכיר רה את אסתר וזו הבטיחה לה לעשות ממנה רקנית. היא לקחה אותי לעורר-דין והת' ח'מה אותי על חוזה. אבל במקום ללמד אותי לרקוד — הכריחה אותי לעבוד כבונת. עבדתי ארבעה ימים עד שנחתמתי על-ידי המשטרה, סיפרה הנערה לשופט.

עדותה של הנערה נסתיעה בעדותן של נשים נוספות, אשר גוללו בפני השופט את הדרך המזורה בה הגיעו לעבודה כבונות ביתה של אסתר. אחת הנשים, בעלת באר לשעבר בירושלים, סיפרה כי באה להתארח בביתה של אסתר יחד עם בנה החולה. מש' חזרה לירושלים, התברר לה כי עיסקה שקע בחובות, ולא תוכל לשלם לאסתר את 250 הלירות שנשארה חייבת לה. היא הציעה לי לעבוד כבונת כדי לחסל את החוב, סיפ' רה הירושלמית, „ואחר-כך לחצה עלי להמ' שייך גם אחרי שסיימתי את התשלומים.“

אשה אחרת סיפרה כי הודחה על-ידי אס' תר לזנות שעה שבאה עם בעלה לשכור את הדירה. „אסתר ביקשה מאיתנו להישאר ב' טענה כי בערב נערך סקס האירוסיין של בתה,“ העידה בפני בית-המשפט. „אחר-כך נשארת בבאר-שבע ועבדתי אצלה כבונת. היא אמרה לי לשלוח את הילדים שלי ל' סבתא שלהם ולהשאיר אותי רק את הילד הקטן, כי זה עוזר אם המשטרה תבוא.“

ניגון ללקוחות. אולם מסתבר כי מאר' מה לא עזר. גם הסחאתו של בעלה של אסתר, שניגן בגיטארה להנאת הלקוחות ה' מצפים וטען, אחר-כך, כי התאמן בניגון ריקוד, לא סיעה לאשתו.

„אינני יכול להתעלם מן העובדה שהעיר באר-שבע שרצת פרוצות,“ כתב השופט אלמליח בגזר-דינו. „נראה לי שיש להודיע ברבים לעבריינים מאותו סוג, כי יד החוק תגיע אליהם.“

(המשך מעמוד 10) חזניים, נדונה עוד לפני שנים. ידוע, מכל מקום, כי לוי אשכול העלה אותה ברצינות מיד עם כניסתו למשרד הבטחון. אולם מ' נזיו של דינשטיין נתקל בהתנגדותו החריפה של פרס, אשר חשש להתפתס במלחעות של צהת אשכול-דינשטיין. עתה, נמטר בשמו של פרס, יבוצע השינוי תוך הסכמה הדדית מלאה בין שר הבטחון וסגנו, מר שמעון פרס.“

גם את הצפודע הזאת יבלע וישתוק,“ הגיב אחד ממקורבי אשכול, „כי הוא יודע שהביררה מסוכנת מאוד בשבילו. אם יתנגד, יצטרך לעזוב את עמדת-הכוח היחידה שלו — משרד-הבטחון.“

קרקעות הזקן והאדמה

על שולחנו של השופט יעקב גביון הת' גלגלו השבוע מליון-וחצי לירות. זהו שתי הקרקעות המעורבות בתביעה, המתבררת מ' זה כמה שבועות בפני בית-המשפט המחוזי בתל-אביב. „את הקרקעות קניתי במחיר מלא, והן רכושיות,“ הצהיר סוחר-הקרקעות יצחק פולאק.

„הקרקעות שייכות לי,“ השיב לעומתו ה' ישיש הערבי מוחמד אל-מטרי, „הוא הוציא אותן ממני במירמה, החתים אותי על יפויי כוח מבלי שאדע את תוכנם.“

הישיש עונה בישיבה. לא היה זה קל להביא את מוחמד אל-מטרי לבית-המש' פט. הישיש (80) המציא תעודת-רופא, בה נאמר כי הוא חולה-לב, עלול למות בדרך אם יטללוהו לבית-המשפט. תעודה זו הע' מידה במבוכה את סוללת הפרקליטים (מיכ' אל כספי, ישראל לויק, יצחק ביישוי, ד"ר יוחנן בדר ומשה נחשון), שהגנו על פולאק, אשתו ובנו. כי אל-מטרי נועד להיות העד העיקרי במשפט יקר זה.

הסניגורים טענו כי תעודה זו מבויימה, וכי אל-מטרי אך מבקש להתחמק מחקירה של ממש. לפי בקשתם, הוזמן להעיד הרופא שחתם על תעודת המחלה. הסתבר כי אינו רופא לב, אלא רופא למחלות פנימיות, שלא ערך מבחן אלקטרו-קארדיוגרמי, לא מדד את לחץ הדם של הישיש, כי אם הגיע ל' מסקנתו אחרי בדיקה רופפת ומישוש ה' דופק.

מול עובדות אלה נאות השופט להוציא צו, כי אל-מטרי ייבדק על-ידי רופא של ה' סניגוריה. מומחה למחלות לב יצא לביתו של אל-מטרי ביפו, בלחית עורך-הדין ב'ן ישי. הם מצאו את הישיש שוכב במיטתו, נאנח בלי הרף. בדיקה במכשיר אלקטרו-קארדיוגרמי הראתה כי לבו כריא. על כך מיהר אל-מטרי להצהיר כי אינו יכול להזני את רגליו.

הסניגוריה העלתה על זוכן העדים רוכל משוק הכרמל, מכרו של אל-מטרי, שהעיד כי באותו יום פתח לו בעצמו את דלת ביתו, המרוחקת כ-15 מטרים ממיתנו.

לבסוף צויה השופט לשלוח רופא ממשל' תי אל הישיש, וזה קבע כי מוחמד אל-מטרי יכול להופיע בפני בית-המשפט, ללא סכנה לחייו. מאז הספיק להעיד שבע פעמים, הוא הגיע במכונית פרטית, הושב על כיסא, ה' רם יחד עם הכיסא אל תוך האולם הקטן של השופט גביון. לשאלות התביעה וה' הגנה, שתורגמו לערבית על-ידי תורגמן רש' מ', השיב בישיבה.

מיהו שריף שנימי? התמונה שנשנתה באולמו של השופט גביון, דמתה לרף ש' נחלש מתוך אלבום היסטורי של ארץ-ישר' אל. כמו בימים ההם, עמדו משני הצדדים בעל-קרקעות ערבי וקונה-קרקעות יהודי. כי מו בימים ההם, ידעו כמעט כולם ערבית רהוטה — אך דיברו בשפה רישמית אחרת. אלא שמשוה עמוק מאוד היה שונה. באר' תם הימים היו מוחמד אל-מטרי ודומיו שיי' כים למעמד שריר ונרחב, שהחזיק בידו את רוב קרקעות הארץ. ואילו יצחק פולאק ר' רעיו השתייכו לקבוצה הקטנה של יהודים, שתרזו אחרי כל דוגם ערבי פנוי, כל שדה הניתן לקנייה. כיום המצב הפוך. אל-מטרי הוא שריד מבוסל של מעמד בעל-הקרקעות, ואילו יצחק פולאק מממל ענף כלכלי שאין שני לו במימדי עסקותיו.

נישקו של אל-מטרי היתה התמימות. ה' איש, שעל שמו היו רשומים עשרות חל-קות, פרדסים ובניינים, הציג את עצמו כ' מרומה לכל אורך הקן. פולאק רימה אותו, פקיד הנוטריון הציבורי רימה אותו, אפילו פרקליטו הקודם רימה אותו. הוא בסך-הכל, החכיר את הקרקעות ליצחק פולאק לתקופה של עשר שנים, והנה הסתבר לו כי פולאק

האולפנא

בשיתוף ובמיקוחה של: אגודת הגדפיקאים

נפתחים הקורסים הבאים: אומני גרפיקה שימושית מחזור ב' של קורס הערב התלת-שנתי * ירושום — ציור קורס ערב חד-שנתי * כתב-אמנות קורס ערב חד-שנתי התחלת הלימודים: ינואר 1964 מיסודה של:

המכללה הפוליטכנית

תל-אביב, רחוב הסטנר 62 מלפון 36487 בין 8-19

חנות ירקות ופירות יוסף שהרבני פרדסיכץ, רחוב ביאליק 5 שרות מעולה * מבחר גדול

בית הספר לטכנולוגיה

- החלה ההרשמה לקורסי הערב: * ריהוט ועיצוב פנים * סרטוט בניין * מנהלי מחלקות * ייצור * קירור ומוזג אויר * מנהלי עבודה במתכת * מנהלי עבודה במכונות * מנהלי עבודה בחשמל * מנהלי עבודה בבניין * קריאת סרטוט בניין * חישוב כמויות * קריאת סרטוט מכונות * צילום רגיל וצבעוני * התחלת הלימודים: ינואר 1964

מיסודה של:

המכללה הפוליטכנית תל-אביב, רחוב הסטנר 62 מלפון 36487 בין 8-19